

Sygn. akt VIII C 1948/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : staż. Anita Zięba

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.

przeciwko A. C.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego A. C. na rzecz powoda Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. kwotę 274,40 zł (dwieście siedemdziesiąt cztery złote czterdzieści groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 września 2017 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego A. C. na rzecz powoda Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. kwotę 57,06 zł (pięćdziesiąt siedem złotych sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu w części;
4. nadaje wyrokowi w punkcie 1 (pierwszym) w stosunku do pozwanego rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VIII C 1948/18

UZASADNIENIE

W dniu 20 lipca 2018 roku powód Miejskie Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu A. C. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 1.497,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot i dat wskazanych w pozwie oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że w wyniku kontroli biletowych w pojazdach należących do powoda w dniach 5 maja 2016 roku, 9 maja 2016 roku, 19 lipca 2016 roku, 3 sierpnia 2016 roku, 17 października 2016 roku, 26 października 2016 roku, 13 sierpnia 2017 roku stwierdzono u pozwanego brak ważnych biletów podróжных uprawniających do korzystania z usług powoda. W następstwie każdego z w/w zaistniałych zdarzeń na pozwanego zostały wystawione wezwania do wniesienia w terminie 30 dni opłaty dodatkowej w kwocie po 200 zł oraz kwot 3,80 zł i 4,40 zł tytułem opłaty za podróż. Powyższe roszczenia stały się wymagalne odpowiednio w dniu 6 czerwca 2016 roku, 9 czerwca 2016

roku, 19 sierpnia 2016 roku, 3 września 2016 roku, 17 listopada 2016 roku, 26 listopada 2016 roku i 13 września 2017 roku. Pomimo wezwania do zapłaty, pozwana nie uiściła kwoty dochodzonej pozwem.

Postanowieniem z dnia 14 sierpnia 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

(pozew k. 3-7, postanowienie k. 7v)

Na rozprawie w dniu 5 marca 2019 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwany nie stawił się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożył w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. W związku z powyższym Sąd wydał wyrok zaoczny.

(wzmianka o wydaniu wyroku zaocznego k. 35)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniach 5 maja 2016 roku, 9 maja 2016 roku, 19 lipca 2016 roku, 3 sierpnia 2016 roku, 17 października 2016 roku, 26 października 2016 roku, 13 sierpnia 2017 poprzez zajęcie miejsca w pojazdach należących do powoda, pozwany zawarł umowy przewozu z (...) Spółką z o.o. w Ł., która wykonywała zadania zlecone przez Gminę Ł. w zakresie lokalnego transportu zbiorowego. Pozwany nie uiścił opłaty za powyższe przejazdy i nie skasował biletu. W trakcie w/w podróży pozwany został skontrolowany przez kontrolera biletów, który w związku ze stwierdzonym za każdym razem brakiem biletu, wystawił każdorazowo na pozwanego wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej w wysokości 200 zł oraz opłaty za podróż w wysokości 3,80 zł i 4,400 zł zgodnie z właściwą uchwałą Rady Miejskiej w Ł. oraz przepisami porządkowymi lokalnego transportu zbiorowego w Ł.. Wskazane opłaty podlegały uiszczeniu na rzecz powoda w terminie 30 dni. (wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej k 17-23, okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne jedynie w części dotyczącej opłat za przejazdy bez ważnego biletu podróznego w dniu 13 sierpnia 2017 roku. W pozostałym zakresie powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, z uwagi na przedawnienie dochodzonych roszczeń.

Z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321) do dnia 9 lipca 2018 roku (do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. 2018, poz. 1104), Sąd badał zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli został zgłoszony przez stronę. Od dnia 9 lipca 2018 roku wszedł w życie przepis art. 117 § 2¹ k.c., zgodnie z którym, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, a ponadto zgodnie z przepisem art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 1104), roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej (to jest Kodeksie cywilnym), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (to jest w znowelizowanym brzmieniu). Powyższe oznacza konieczność brania przez Sąd pod uwagę z urzędu przedawnienia roszczenia przy orzekaniu od dnia 9 lipca 2018 roku, także w sprawach wszczętych przed tym dniem, a dotyczących roszczeń przysługujących przeciwko konsumentom.

Roszczenia dochodzone niniejszym powództwem bez wątplenia są roszczeniami majątkowymi przysługującymi przeciwko konsumentowi, a zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku prawo przewozowe (Dz.U. 2015, poz. 915, j.t.) roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 §1 pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się, a wszczęty ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Roszczenia dochodzone przedmiotowym powództwem stały się wymagalne najpóźniej w dniach – odpowiednio: 6 czerwca 2016 roku, 9 czerwca 2016 roku, 19 sierpnia 2016 roku, 3 września 2016 roku, 17 listopada 2016 roku, 26 listopada 2016 roku i 13 września 2017 roku, zgodnie bowiem z treścią właściwej uchwały Rady Miejskiej w Ł. w sprawie ustalenia opłat za usługi przewozowe lokalnego transportu zbiorowego w Ł., opłata dodatkowa podlega zapłacie w terminie 30 dni od daty wystawienia dokumentu zobowiązującego do jej uiszczenia.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że jeżeli chodzi o przejazdy mające miejsce w dniach 5 maja 2016 roku, 9 maja 2016 roku, 19 lipca 2016 roku, 3 sierpnia 2016 roku, 17 października 2016 roku, 26 października 2016 roku, to w okresie 1 roku od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu – powód nie wykazał, by takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce. Powód wystąpił z pozwem o zasądzenie powyższych roszczeń pieniężnych dopiero w dniu 20 lipca 2018 roku, a zatem po upływie rocznego terminu przedawnienia tych roszczeń.

W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał by pozwany zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie sposób także uznać by względy słuszności wymagały nieuwzględnienia w przedmiotowej sprawie upływu terminu przedawnienia, zgodnie z art. 117¹ § 1 i 2 k.c. W ocenie Sądu, powód nie powinien powoływać się ani na okoliczność, że termin przedawnienia jest roczny, ani na okoliczność, że od upływu terminu przedawnienia do chwili dochodzenia roszczenia nie upłynął długi czas, gdyż niweczyłoby to cel instytucji przedawnienia oraz wolę ustawodawcy by ów termin był krótki dla tego rodzaju roszczeń z umowy przewozu, zwłaszcza, że jak wiadomo Sądowi z urzędu w wielu innych sprawach sądowych powód dochodzi swoich roszczeń dochowując terminu, zaś w sprawie nie stwierdzono by zachodziły jakiegokolwiek wyjątkowe okoliczności, które spowodowały niedochodzenie roszczenia przez uprawnionego, w tym nie stwierdzono by miał na to jakiegokolwiek wpływ sama zobowiązana.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Oczywiście, wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało o uwzględnieniu powództwa. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. (por. uzasadnienie SN z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972/7-8/150).

Mając zatem na uwadze treść przepisu art. 117 § 2¹ k.c., Sąd oddalił powództwo w części dotyczącej opłat za przejazd bez ważnego biletu podróznego, który miał miejsce w dniach 5 maja 2016 roku, 9 maja 2016 roku, 19 lipca 2016 roku, 3 sierpnia 2016 roku, 17 października 2016 roku, 26 października 2016 roku, jako że dochodzone roszczenie uległo przedawnieniu, co Sąd był obowiązany rozważyć z urzędu, zgodnie z art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 1104).

Natomiast w zakresie żądania zasądzenia kwoty tytułem opłat za przejazd bez ważnego biletu podróznego w dniu 13 sierpnia 2016 roku powództwo podlegało uwzględnieniu w całości. Powód przedstawiając wezwania do

wniesienia opłaty dodatkowej wystawionej w dniu 13 sierpnia 2017 roku udowodnił zasadność dochodzonego pozewm roszczenia. Skoro zatem pozwany podróżował środkiem komunikacji miejskiej bez ważnego dokumentu podróznego, a tym samym nie dotrzymała warunków zawartej z powodem umowy przewozu, ten był uprawniony do obciążenia pozwanego opłatą dodatkową w wysokości 270 zł, jak również opłatą za podróż w wysokości 4,40 zł. Wskazać przy tym należy, że wysokość opłaty dodatkowej, jak i opłaty za podróż, nie są dowolnie kształtowane przez stronę powodową, a znajdują swoje źródło w przepisach prawa. Żądanie powoda zapłaty kwoty 274,40 zł należy zatem uznać za w pełni zasadne.

Podkreślić przy tym należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Skoro osoba działająca w imieniu powoda wystawiła pozwanej w dniu 15 grudnia 2017 roku wezwania do wniesienia opłaty dodatkowej w kwocie 270 zł. oraz opłaty za podróż w kwocie po 4,40 zł. w terminie 30 dni od daty wystawienia wezwania, to roszczenie powoda stało się wymagalne w dniu 15 stycznia 2018 roku

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 100 k.p.c. Ponieważ żądanie powoda zostało uwzględnione w 18 %, to stronie powodowej należy się zwrot niezbędnych kosztów poniesionych w celu dochodzenia jej słusznych praw (art. 98 § 3 k.p.c.) w takiej właśnie części.

Koszty poniesione przez powoda wyniosły 317 zł. i obejmowały opłatę od pozwu w wysokości 30 zł., koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 270 zł. (§ 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych) i koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.